

Zkáza Dejvického divadla

V režii Miroslava Krobota se v šestidílném televizním seriálu představí celé Dejvické divadlo. Tedy nejen všichni členové hereckého souboru, ale také ostatní zaměstnanci, od ředitelky přes pokladní, rekvizitáře, stavbu a mnohé další. A všichni v něm budou hrát sami sebe. Vedení kdysi slavného a snad i kultovního Dejvického divadla je vystaveno nečekané a v podstatě existenční zkoušce. Tato kulturní instituce nezíská grant na svou činnost a je postavena do situace, kdy se musí v daleko větší míře starat sama o sebe, tedy sehnat peníze na svůj provoz a přitom neslevit ze svých uměleckých ambicí. Tak začíná šestidílný komediální seriál, jehož hlavním a jediným hrdinou je kolektiv Dejvického divadla, jehož existence neodvratně míří ke zkáze.

„Během půl roku mezi tím, kdy vznikla první verze scénáře, a tím, kdy jsme začali natáčet, měli herci ke svým postavám spoustu připomínek, které poté scenáristé Ondřej Hübl a Miroslav Krobot zapracovali do finálního textu. Zároveň byl při natáčení určitý prostor pro improvizaci, takže spousta replik vznikla až na place a u stolu při psaní by se ani vymyslet nedaly,“ prozrazuje umělecký šéf Dejvického divadla **Martin Myšička** a kreativní producentka **Kateřina Ondřejková** jej doplňuje: *„Seriál nesleduje osudy jednotlivých postav v čase, ale uvidíme šest samostatných příběhů. V každém díle se řeší aktuální krizová situace ohrožující samu existenci souboru a s přibývajícím počtem dílů se krize divadla prohlubuje. Musím říct, že pro ansámbl Dejvického divadla mám velkou slabost. To divadlo má svoje kouzlo, řekněme něco jako ‚ducha Dejvického divadla‘, který v seriálu hraje také svoji roli, a ne malou.“*

„Ve Zkáze máme zcela ojedinělou možnost nahlédnout do zcela intimního zákulisí Dejvického divadla a zjistit, co je skutečná povaha jeho ducha. Poprvé také uvidíme herce Dejvického divadla mimo své role, protože všechny postavy jsou tu skutečné!“

Ondřej Zima, producent Evolution Films

„Projekt Zkáza Dejvického divadla je pokračováním naší spolupráce s Dejvickým divadlem, která započala seriálem Čtvrtá hvězda. Už v té době jsme si povšimnuli uvnitř souboru drobného neklidu. Netušili jsme však, kam až vše může zajít. Především pak ve chvíli, kdy tato renomovaná divadelní scéna neobdrží existenčně důležitý grant a bojuje o přežití.“

Silvie Michajlova, producentka Evolution Films

„Velmi rádi si uděláme legraci sami ze sebe, protože to je jedna z možností, jak čelit skutečné krizi divadla, oddálit jeho zkolísání a zamezit tvorbě z ‚podstaty‘. Z tohoto úhlu pohledu je humor Zkázy lehce absurdní, sebeironický a nekorektní. Diváka pozveme do prostředí Dejvického divadla, kam bývá veřejnosti vstup zakázán a kde můžeme být výjimečně svědky intimních událostí, které by veřejnost neměla vidět.“

Miroslav Krobot, režisér

Spoluautor námětu a scénáře Ondřej Hübl: Seriál je mix polopravdy a fikce, jak moc je to přestřelené necháme na divácích

Kdy a jak Vás a Miroslava Krobota napadla myšlenka na realizaci seriálu o Dejvickém divadle?

Napsal jsem povídku Dejvický šmejdi, která byla o tom, jak divadlo nedostane grant a soubor je nucen použít nekalých praktik, aby mohl fungovat dál. Povídka se dostala do ruky Miroslava Krobota, který z ní udělal první verzi scénáře jednoho dílu. A začala Zkáza.

Když jste kolegům z divadla poprvé sdělovali nápad na seriál, jaké byly reakce?

To je myslím otázka na režiséra, ale já si pamatuji na první schůzku ve složení Martin Myšička, Ivan Trojan, Miroslav Krobot a já, kde byly už na stole dva díly, Šmejdi a AIDS, a začaly se vymýšlet náměty dalších dílů. A hned tam jsme už věděli, že to bude jízda. Myslím, že herci tušili, že se něco děje, ale do ruky dostali až druhé verze scénářů všech dílů. Reakce mě překvapily, souboru se to líbilo a chtěli ještě přitvrdit.

Postavy herců mají skutečná jména, ale jak moc je seriál inspirován skutečností a jak moc je to umělecká licence?

Myslím, že divák pochopí, že se jedná o velkou nadsázku a mystifikaci, ale je tam spousta míst, které se blíží realitě, a tím nemyslím jen prostředí. Určité narážky na to, co se kdysi stalo, nějaké dávné historky tam zapracovány jsou, některé ezoterické rituály taky, to je důležité, aby to byl takový mix polopravdy a fikce, ale všechno je děsně přestřelené. Já mám velmi rád film Birdman, který je také ze zákulisí divadla a o životní krizi hlavní postavy, kterou také staví do velmi nelichotivých (ale pro diváka velmi atraktivních) situací. Ale asi si nikdo nemyslel, že Michael Keaton chodil opravdu po New Yorku ve slipech a ustřelil si nos, když se neúspěšně pokusil o sebevraždu. A že používá sperma malých prasátek pro omlazovací účely.

Jaké to je psát dramatické situace pro reálné postavy?

To je to nejlepší, co se vám jako scenáristovi může stát. Tedy pouze když jsou na druhé straně lidé, kteří jsou ochotni si ze sebe dělat legraci. A dost drsnou. Pro herce není problém zahrát cokoli, ale pod svým jménem? To už vyžaduje velkou odvahu a životní nadhled. Bavilo mě zkoumat, jak daleko jsou ochotni zajít. Ostatně celý ten seriál je o tom, jak daleko je umělecký soubor ochoten se obětovat pro záchranu svého divadla.

Stalo se Vám, že někdo protestoval a musel jste něco ve scénáři přepsat?

Stalo, ale jen v tom smyslu, že je to málo drsný, vtipný, že to nejde na dřevě. A ano, přepisovali jsme něco pořád, byl to tvůrčí proces, ale neměnil se smysl scény nebo záměr. To by nešlo. Všechno geniálně řídil režisér Krobot.

Jak moc se herci museli držet scénáře? Měli prostor pro improvizaci?

Jak už jsem říkal, když je třeba ve druhém díle scéna o tom, že opilý Trojan v divadelním baru přemlouvá Novotného, ať se vzdá životní role v eroticky laděném artovém snímku v jeho prospěch a herec Plesl se s ním opilecky pře, kdo je větší herec a kdo je nula, tak smysl scény musí zůstat stejný. Text už se různě proměňuje podle improvizace, ale základní věty a tok myšlenek a vnitřní motivace musí zůstat, protože na scénu navazuje jiná, která se třeba točí jindy nebo už je natočená. Ale vždycky měli herci ve scénáři poznámku impro, kde se přímo vybízeli, aby předvedli něco navíc. Ale zas aby si někdo nemyslel, že na natáčení je čas na hodiny improvizací, tak to být nemůže.

Kdybyste si měl zahrát jednu z postav seriálu, kdo by to byl a proč?

Já jsem si tam ale zahrál Inda! Všichni hráli sami sebe, jen já indického programátora. Takže moje herecké svrbění bylo poškrábáno.

Dejvické divadlo je fenomén. Tušíte proč?

Protože je nejlepší, na to je jednoduchá odpověď.

Seriál pustí diváky do míst divadla, kam se běžně nedostanou. Co tam uvidí?

Nejdříve se uvažovalo, že se celé zákulisí jedna ku jedné postaví v ateliéru, asi to je jednodušší pro kameru, máte odstup a všechny stěny si můžete nastavit, jak potřebujete. A taky si to můžete lépe naplánovat. Ale pak se to točilo přímo v divadle, za provozu, všechno je reál. Šatny, bárek, rekvizitárny, náměstíčko (rozuměj centrální místo v DD s posezením). I dramaturgové, inspicienti, technici, lidé z kanceláří i pokladen jsou praví.

Co by bylo opravdovou zkázkou Dejvického divadla?

To nevím, na to si musí odpovědět oni sami. Asi kdyby se přestěhovali do Bruntálu, to by bylo blbý.

Režisér Miroslav Krobot: Opravdovou zkázkou divadla by bylo, kdyby do nás narazil vlak

Kdy a jak Vás a Ondřeje Hübla napadla myšlenka na realizaci seriálu o Dejvickém divadle?

Napadlo mě to po přečtení Ondřejovy povídky Dejvický šmejdi, která je o tom, jak herci Dejvického divadla prodávají předražené hrnce. Napsal jsem testovací díl a oslovil Ondřeje, jestli by ho bavilo společné psaní.

Věděli Vaši kolegové z divadla, že připravujete seriál?

Soubor divadla byl průběžně u vzniku seriálu, takže všichni věděli, v jaké fázi se právě nacházíme.

Postavy herců mají skutečná jména, ale jak moc je seriál inspirován skutečností a jak moc je to umělecká licence?

Všechno, co se v seriálu děje, je skutečné.

Pokud nějaké scény vycházejí z reálných situací, jak se pak režírují? Mají herci přesné pokyny, nebo měli možnost improvizovat a být sami sebou?

Někdy tak, jindy onak.

Jak se liší seriálový Miroslav Krobot od toho skutečného?

V civilu nenosím sako.

Dejvické divadlo je fenomén. Víte proč?

Ne.

Seriál pustí diváky do míst divadla, kam se běžně nedostanou...

Uvidí zákulisí Dejvického divadla, jak skutečně vypadá.

V seriálu si děláte legraci sami ze sebe. Je pro Vás jistou formou katarze?

Myslím, že se jako divadlo bereme docela vážně.

Co by bylo opravdovou zkázkou Dejvického divadla?

Například kdyby do nás cestou na zájezd narazil na přejezdu vlak.

Simona Babčáková: V divadle jsme k sobě surově upřímní

Jak se liší seriálová Simona Babčáková od té skutečné?

Také mívám deprese při narozeninových oslavách. Jinak jsem samozřejmě daleko milejší a v kolektivu výrazně oblíbenější. A čarování v dámské šatně probíhá výrazně jinak. :-)

V seriálu hrajete sama sebe, ale kdybyste si musela vybrat někoho ze svých kolegů, koho byste si ráda zahrála?

Rozhodně Plesla, protože tam má ten geniální part Richarda III.

Dejvické divadlo je fenomén. Asi se Vás neustále v rozhovorech ptají, čím to je. Znáte odpověď?

Protože se neustále vyvíjíme. Jsme otevření vůči sobě i vůči změnám. Umíme otvírat konflikty. Jsme k sobě surově upřímní. A samozřejmě je cítit to, že je to stmelená rodina. Se vším, co k tomu patří.

Vybavíte si moment, kdy jste poprvé slyšela od M. Krobota a O. Hübla, že chystají televizní seriál o Dejvickém divadle? Jaká byla vaše reakce?

Byl jsem okamžitě nadšená.

Jsou rozdílné zkoušky na divadle od natáčení seriálu?

Samozřejmě, zkoušení představení probíhá šest týdnů a jde hodně do hloubky. Při zkoušení seriálu jde především o kompozici, nepiluje se herectví.

Co by bylo opravdovou zkázkou Dejvického divadla?

Kdybychom začali být spokojeni sami se sebou a usnuli na vavřínech. Ale k tomu u nás neinklinuje vůbec nikdo.

Jana Holcová: Na seriál se zkouší úplně jinak než v divadle

Jak se liší seriálová Jana Holcová od té skutečné?

Liší se zásadně. Nikdy bych nadržela dietu. Miluji dobré jídlo. Preferisco la cucina italiana.

V seriálu hrajete sama sebe, ale kdybyste si musela vybrat někoho ze svých kolegů, koho byste si ráda zahrála?

Kohokoli, kdo hraje v dílu Vládci loutek. To je můj nejoblíbenější díl.

Dejvické divadlo je fenomén. Asi se Vás neustále v rozhovorech ptají, čím to je. Znáte odpověď?

Neznám. Možná stačí, když něco děláte s láskou, jak nejlépe dovedete, s lidmi, se kterými to chcete dělat, s lidmi, co se chtějí stále někam posouvat.

Vybavíte si moment, kdy jste poprvé slyšela od M. Krobota a O. Hübla, že chystají televizní seriál o Dejvickém divadle? Jaká byla Vaše reakce?

Ten nápad vznikl postupně. Prvotní myslím byla povídka Ondry Hübla o tom, že Dejvické divadlo nedostane grant a začne prodávat hrnce. Ten

nápad se nám všem moc líbil.

Je jiné zkoušení pro divadelní představení a pro natáčení televizní seriálu?

Divadelní představení se zkouší úplně jinak.

Co by bylo opravdovou zkázkou Dejvického divadla?

Na to Vám odpovím, až tato situace nastane.

Martha Issová: Má vysněná role je Ivan Trojan

Jak se liší seriálová Martha Issová od té skutečné?

Mirek s Ondřejem byli ke mně velmi laskaví, takže jsem v seriálu vykreslena jako vyrovnanější, sympatičtější, chytřejší, láskyplnější a roztomilejší osobnost, než je tomu v reálném životě. Ve skutečnosti jsem mnohem víc labilní, náchylnější k tomu propadat různým ezoterickým vědám, nemám tak silnou vůli, vztah ke kolektivu a smysl pro humor. Snad jen, že ve skutečnosti mám trochu delší nohy.

V seriálu hrajete sama sebe, ale kdybyste si musela vybrat někoho ze svých kolegů, koho byste si ráda zahrála?

Má vysněná role je Ivan Trojan. Věřím, že bych ho zvládla dobře a diváci by byli spokojeni. Líbila by se mi i Klára Melíšková, ale vzhledem k tomu, že Jaroslav Plesl je někdy lepší Melíšková než Melíšková, moc šancí si nedávám.

Dejvické divadlo je fenomén. Asi se Vás neustále v rozhovorech ptají, čím to je. Znáte odpověď?

Ano, tuto otázku jsem již dostala mnohokrát a mnohokrát se na ni pokoušela odpovědět. A

myslím, že jsem na to přišla! Bohužel už si vůbec nevzpomínám, co jsem to říkala... Opravdu nevím... Ne... Nemůžu si vzpomenout... Skutečně ne... Ani za boha... Vůbec si to nepamatuji... Omlouvám se...

Vybavíte si moment, kdy jste poprvé slyšela od M. Krobota a O. Hübla, že chystají televizní seriál o Dejvickém divadle? Jaká byla vaše reakce?

To si vybavuji přesně! Bylo to 16. března 2016 v 19:05 v Dejvickém Divadle před představením Spříznění Volbou. Nejdřív jsem byla překvapena a nedovedla si to představit, ale kolegyně Babčáková měla jako vždy po ruce Tarotové karty, které vyložila a pak jsme byly, s kolegyněmi Krobotovou a Holcovou, okamžitě nadšeny, protože vyšla karta Slunce, což je, jak všichni víme, karta úspěchů a radosti ze života. Později jsem si sama doma hodila I-ťing a i zde byla odpověď velmi pozitivní.

Je jiné zkoušení pro divadelní představení a pro natáčení televizní seriálu?

Byla to stejně těžká, namáhavá práce, kdy člověk dojde až na dřeň svých psychických i fyzických možností, na kterou jsme v Dejvickém divadle zvyklí a ze které neslevíme, ať už děláme cokoliv.

Co by bylo opravdovou zkázkou Dejvického divadla?

Nejspíš to, kdybychom se začali brát natolik vážně, že bychom měli pocit, že má o nás vzniknout například seriál!

Lenka Krobotová: Seriál na pomezí sebeironie a mystifikace? Originální i odvážný nápad!

Jak se liší seriálová Lenka Krobotová od té skutečné?

Člověk se vždycky snaží vypadat lepší, než je. A s věkem se mohou některé věci horšit. Zvláště když se s tím nedaří pracovat. Proto jsem vděčná především za možnost dělat si v téhle partě ze sebe legraci a hrát si v dejvické nadsázce s momenty a situacemi, které si ve skutečnosti ani neumím představit. Ať si to divák přebere sám a myslí si, co chce. Je to (ne)možná Lenka v (ne)možných situacích. Víc vím jen já sama, a tak to zůstane! :-)

V seriálu hrajete sama sebe, ale kdybyste si musela vybrat někoho ze svých kolegů, koho byste si ráda zahrála?

Určitě je snazší hrát někoho jiného než sám sebe. Ale v této partě bych si nerada musela vybírat, protože každý je tak originální a osobitý, že bych měla trému asi ještě větší než zůstat v roli sebe sama.

Dejvické divadlo je fenomén. Asi se Vás neustále v rozhovorech ptají, čím to je. Znáte odpověď?

Částečně jsem již odpověděla. Potkala se skupina osobitých a talentovaných originálů, kteří jsou schopni si ze sebe dělat i krutou legraci, a to i v zákulisí. To bude asi jeden z těch základních kamenů.

Vybavíte si moment, kdy jste poprvé slyšela od M. Kroboty a O. Hübla, že chystají televizní seriál o Dejvickém divadle? Jaká byla vaše reakce?

Prosakovalo to postupně. Kluci, herci se s Hüblem potkali už dřív, uvažovali, zda k dvaceti pěti letům Dejvického divadla neudělat nějaké skeče. Udělat seriál na pomezí sebeironie a mystifikace? Přišlo mi to hlavně jako originální i odvážný nápad ke všem zúčastněným i ve vztahu k různým nabídkám „zvenčí“ natočit o Dejvickém divadle „nějaký dokument“. Když jsme si Zkázou jako soubor přečetli, bylo jasno o jaký „level“ Krobotovi asi jde. Navíc dlouho jsme se u čtení scénáře společně tak nezasmáli.

Jsou rozdílné zkoušky na divadle od natáčení seriálu?

V souboru Dejvického divadla je to asi hodně podobné. Zkouší se prostě situace mezi lidmi, kteří už se znají, slyší na sebe. Je to jiné snad asi jen v tom, že se pak musí počítat s tou kamerou.

Co by bylo opravdovou zkázou Dejvického divadla?

Až se začne brát vážně, jak zevnitř, tak zvenku.

Veronika Khek Kubařová: Zahrála bych si Krobotem. Moc toho nenamluví a má obrovskou autoritu

Jak se liší seriálová Veronika Khek Kubařová od té skutečné?

Seriálová Veronika je takové moje já před třemi lety v divadle. Do charakteristiky bych se nerada pouštěla, protože sama na sebe nahlédnout úplně neumím.

V seriálu hrajete sama sebe, ale kdybyste si musela vybrat někoho ze svých kolegů, koho byste si ráda zahrála?

Asi pana Krobotem, protože toho moc nenamluví a má obrovskou autoritu.

Dejvické divadlo je fenomén. Asi se Vás neustále v rozhovorech ptají, čím to je. Znáte odpověď?

Ano, máte pravdu, ptají se mě často. Myslím, že fenomén je fenoménem právě proto, že je těžko uchopitelný a vysvětlitelný. Prostě je to dobrá chemická sloučenina, která se dala dohromady ve správnou dobu a na správném místě. Jsou to chytrí a zajímaví lidé s originálním smyslem pro humor a to snad diváky baví.

Vybavíte si moment, kdy jste poprvé slyšela od M. Krobotem a O. Hübl, že chystají televizní seriál o Dejvickém divadle? Jaká byla Vaše reakce?

Myslím, že s tím přišel Ivan, že mu Ondra poslal povídku, kterou pak společně s panem Krobotem rozvinuli, a vznikl seriál. Mně se to líbilo. Sice spolu hrajeme skoro každý večer, ale před kamerou jsme společně ještě nebyli. Nebo tedy já se všemi nebyla, protože jsem nebyla v angažmá, když se točila Čtvrtá hvězda. Takže mně se ten nápad líbil. Jen mi přišlo citlivé, co všechno z našich interních zážitků zveřejňovat a dělat z toho veřejnou legraci. To se ale myslím podařilo vybalancovat.

Byly v něčem rozdílné zkoušky na natáčení seriálu oproti tomu, kdy zkoušíte divadelní představení?

Jak se to vezme. Ano a ne. Sranda, výbuchy smíchu, napomínání, drbání, nepozornost, zároveň koncentrace, to je přítomno na všech zkouškách a je jedno, jestli je to zkouška na představení, nebo na natáčení.

Co by bylo opravdovou zkázkou Dejvického divadla?

Kdyby si začalo myslet, že je nejlepší na světě.

Martin Myšička: Televizní Myšička dělá věci, které bych já nedělal

Jak se liší seriálový Martin Myšička od toho skutečného?

Jednoduše řečeno dělá věci, které bych já osobně zřejmě nedělal. I když to ten televizní Myšička vše dělá ve jménu záchrany divadla.

V seriálu hrajete sám sebe, ale kdybyste si musel vybrat někoho ze svých kolegů, koho byste si ráda zahrál?

Takhle jsem nikdy neuvažoval. Nemám tu touhu někoho napodobovat, ani to vlastně moc neumím. Pokud bych si však musel vybrat, tak by to byl pro mne těžký úkol, a zřejmě bych pak hledal někoho, kdo se nějak výrazně atypicky projevuje. A kdo to je, nechám na vaší fantazii.

Dejvické divadlo je fenomén. Asi se Vás neustále v rozhovorech ptají, čím to je. Znáte odpověď?

V rozhovorech jsem již skutečně na to několikrát odpovídal. Jestli je a proč je Dejvické divadlo fenomén, myšleno z pohledu z venku, na to ani odpovědět neumím. Rád bych věřil tomu, že je to tím, že diváci jsou prostě u nás spokojeni, protože viděli dobré divadlo. Bylo jim u nás dobře a rádi se k nám vrací. Umím si představit i jiné důvody, například, že mnozí herci jsou již několik let známí z filmu a televize. Já jen doufám, že to není to hlavní, snad se k nám nechodí jen tzv. „na ksichty“. Ani snad proto, že je to už tak trochu snobárna, protože „tam se prej nedá dostat“. A mám-li se tedy snažit poctivě odpovědět, čím to je, jaksi zevnitř, tak si myslím, že je to tím, že prostě děláme divadlo, jak nejlíp umíme, je nám jasné, že je to kolektivní práce a té se nejlépe daří v duchu spolupráce a synergie. A pro tu je nutné, aby každý byl nejen sám o sobě silná a inspirující osobnost, ale zároveň musí být schopen a ochoten být součástí organismu. V takových chvílích totiž může vzniknout něco, co přesahuje schopnosti kohokoli z nás. Prostě jedna plus jedna se pak rovná tři.

Vybavíte si moment, kdy jste poprvé slyšel od M. Krobota a O. Hübla, že chystají televizní seriál o Dejvickém divadle? Jaká byla vaše reakce?

Přišlo mi to jako dobrý nápad hned od začátku, původně to totiž vypadalo, že bychom měli vytvořit a natočit jakési skeče. Toto bylo prostě víc. Společně jsme pak ještě v těch dnech i diskutovali o různých podobách „zkázy“. Umím si představit jak dlouhá a těžká je cesta od nápadu k finálnímu scénáři a Mirek s Ondřejem mají můj velký obdiv, jak to zvládli.

Je jiné zkoušení pro divadelní představení a pro natáčení televizní seriálu?

I když to možná není tak zjevné, divadlo a televize jsou velmi rozdílné disciplíny. V divadle vše směřuje k tomu, abychom výsledný tvar mohli zahrát v celku a v jednom tahu, seriál se staví po jednotlivých obrazech, dokonce po jednotlivých záběrech. Zkoušek na natáčení bylo výrazně méně, než je tomu při divadelní práci. Byla to především diskuse nad scénářem, jak a o čem to budeme hrát. Sdíleli jsme nápady a postřehy, lehce se i upravovali texty. Mluvili jsme o vyznění jednotlivých postav, důležité scény jsme si prošli v prostoru, což bych přirovnal k aranžovacím zkouškám. Výhodou bylo, že jsme mohli zkoušet přímo v místech, kde se pak točilo, protože se natáčelo u nás v divadle. Kameraman s režisérem si tím ujasnili budoucí záběrování scén. To vše pak výrazně

usnadnilo a i zrychlilo samotné natáčení, protože jsme již potom díky tomu všemu nezačínali od nuly.

Co by bylo opravdovou zkárou Dejvického divadla?

Katastrofických scénářů si dovedu představit více. Tak namátkou, zkárou Dejvického divadla se může stát, že bychom vyhořeli a už nechtěli nic nového udělat, nebo že by se pro většinu z nás staly kšefty zásadně důležitější než hraní v divadle, nebo že bychom se mezi sebou rozhádali, že by se začalo intrikovat. Ale raději nebudu malovat čerta na zed'

Václav Neužil: V seriálu jsem trochu prostořeký typ

Jak se liší seriálový Václav Neužil od toho skutečného?

Myslím, že každá „postava“ v seriálu trochu vychází z nás jako reálných lidí. Tak je to i u Václava Neužila. Jen se díky svým vlastnostem, které jsou zveličeny, dostává do krajních situací, protože zápletky jednotlivých dílů jsou jemně nadsazeny, stále však naprosto uvěřitelné a možné. Václav Neužil v seriálu je tak trochu prostořeký typ.

V seriálu hrajete sám sebe, ale kdybyste si musel vybrat někoho ze svých kolegů, koho byste si rád zahrál?

S Jardou Pleslem si rádi hrajeme na naše kolegyně z dámské šatny. Já často sahám po Kláře Melíškové nebo Lence Krobotové. Bral bych je i v seriálu. Zaprvé by bylo lákavé zahrát si ženu a zadruhé v jejich civilních reakcích je velká plocha pro parodii, ale i zkratku. Jsou to prostě herečky.

Dejvické divadlo je fenomén. Asi se Vás neustále v rozhovorech ptají, čím to je. Znáte odpověď?

Ptají. Odpověď neznám. Není ani důležitá. Myslím si, že upřímnost, kterou se snažíme

neztrácet ani mezi sebou, ani před diváky, může přitahovat publikum.

Vybavíte si moment, kdy jste poprvé slyšel od M. Kroboty a O. Hübla, že chystají televizní seriál o Dejvickém divadle?

Někdy před dvěma třemi roky se u nás v divadle řešila nabídka pořadu od České televize k 25. výročí divadla. Formát vzpomínání a povídání o tom, jak to tehdy a tehdy bylo, jsme hned zavrhlí. A pamatuji se, že Miroslav Krobot přišel tenkrát s nápadem natočení takových miniskečů. Že by to byla dobrá oslava i zábava. A Ivan Trojan si vzpomněl, že nám Ondra Hübl, se kterým jsme tehdy já a Ivan točili reklamy na jednoho telefonního operátora a on byl jejich autorem, poslal povídku o tom, jak herci Dejvického divadla prodávají předražené hrnce důchodcům, protože nedostali grant a musejí se nějak živit. Byl to přesně ten styl sebeironie a nadhledu, kterým jsme chtěli slavit. Krobot si povídku zamiloval, seznámil se s Ondrou a společně potom dopsali další díly.

Bylo v něčem rozdílné zkoušení na natáčení seriálu oproti tomu, kdy zkoušíte divadelní představení?

Zkoušení se lišilo jen tím, že se jednalo o natáčení. Takže na zkouškách se řeší i technické problémy, jako je kamera a světla.

Co by bylo opravdovou zkázkou Dejvického divadla?

Kdybychom se začali štvát.

Pavel Šimčík: Snažíme se vyhnout různým klišé jak v tvorbě, tak v životě

Jak se liší seriálový Pavel Šimčík od toho skutečného?

Pavel Šimčík je v seriálu empatický, vtipný, pohotový, ohleduplný, férový, něžný, smyslný, prostě přesně takový jako já. :-)

V seriálu hrajete sám sebe, ale kdybyste si musel vybrat někoho ze svých kolegů, koho byste si rád zahrál?

Ze svých kolegů bych si asi rád zahrál postavu Hynka Čermáka, protože měl spoustu zajímavých hereckých situací, které určitě potěší oko jeho přívrženkyň.

Dejvické divadlo je fenomén. Asi se Vás neustále v rozhovorech ptají, čím to je. Znáte odpověď?

Dejvické divadlo je fenoménem z toho důvodu, protože se snažíme vyhnout různým klišé jak v tvorbě, tak v životě. Takže stručně řečeno: co je v domě, není pro mě.

Vybavíte si moment, kdy jste poprvé slyšel od M. Krobot a O. Hübla, že chystají televizní seriál o Dejvickém divadle? Jaká byla vaše reakce?

Ano, na ten mail si pamatuju a přišlo mi to poté, co se do toho vložil pan Krobot se svou verzí scénáře, jako dobrý nápad.

Bylo v něčem rozdílné zkoušení na natáčení seriálu oproti tomu, kdy zkoušíte divadelní představení?

Myslím, že atmosféra během zkoušení byla stejně profesionální, jako když se zkouší divadelní představení.

Co by bylo opravdovou zkázou Dejvického divadla?

Opravdovou zkázou Dejvického divadla by bylo, kdyby nás divák už přestal zahrnovat svou přízní.

Zdeňka Žádníková Volencová: Mám o jednu plastiku a pět botoxových injekcí méně než v seriálu

Jak se liší seriálová Zdeňka Žádníková Volencová od té skutečné?

Ve skutečnosti mám o jednu plastiku a pět botoxových injekcí méně. Ostatní by vydalo na sborník, na to nemáme prostor a já nerada zjednodušuji.

V seriálu hrajete sama sebe, ale kdybyste si musela vybrat někoho ze svých kolegů, koho byste si ráda zahrála a proč?

Vaška Neužila, mám slabost pro Hurvínka.

Dejvické divadlo je fenomén. Asi se Vás neustále v rozhovorech ptají, čím to je. Znáte odpověď?

Na životě je mimo jiné zajímavé to, že neznáte odpověď na všechny otázky. A kdo moc mluví, málo žije.

Vybavíte si moment, kdy jste poprvé slyšela od M. Krobota a O. Hübla, že chystají televizní seriál o Dejvickém divadle? Jaká byla vaše reakce?

Těšila jsem se od začátku na jejich specifický humor. Oprávněně.

Bylo v něčem rozdílné, když jste zkoušeli na natáčení seriálu, oproti tomu, kdy zkoušíte divadelní představení?

To jsou dvě rozdílné disciplíny. V televizi se logicky přizpůsobujete kameře a technice, i když v případě Zkázky vše sloužilo příběhu v tom nejlepším slova smyslu. Celý štáb byl skvěle sehraný po celou dobu natáčení, i když některé klapky končily v půl šesté ráno.

Co by bylo opravdovou zkázkou Dejvického divadla?

Co by, kdyby – podobnými úvahami se nezabývám, zřídkakdy to vede k něčemu smysluplnému.

Anotace jednotlivých děl:

Režisér

Do každodenního života Dejvického divadla zasáhne nečekaná situace. Divadlo, i přestože slaví 25. výročí své existence, nezíská od magistrátu grant na své fungování. Ředitelka Měříčková je zdrcena a herci tomu v první chvíli nechtějí uvěřit. Umělecký šéf Miroslav Krobot má nápad, jak ze svízelné situace ven: osloví světoznámého finského režiséra Aki Jussiho Huhtala, aby připravil představení, na které se budou do Dejvického divadla sjíždět diváci z celé Evropy. Celý soubor je v očekávání velkého zážitku z práce s hvězdou Huhtalova formátu, a to i přesto, co se říká o jeho novátorském přístupu ke zkoušení. Huhtala se rozhodne v Dejvickém divadle uvést klasiku, Shakespearova Richarda III. Začnou zkoušky, ale zatím nikdo, ani samotný Huhtala, neví, kdo bude hrát jakou postavu. Jeho metody jsou skutečně netradiční, o čemž se celý soubor přesvědčí na vlastní kůži. Někteří členové souboru jsou kvůli roli ochotni udělat cokoli. Třeba Zdeňka Žádníková, která usiluje o roli mladičké královny Anny, podstoupí zákrok na plastické chirurgii. Chvíle, kdy Huhtala oznámí obsazení, se blíží. Žádníková i kůže na jejím obličejí je napjatá k prasknutí. Vydrží? Hlavní mužskou roli získává Jaroslav Plesl, ale Huhtala není na zkouškách spokojen s jeho hereckým projevem. Rozhodne se tedy sáhnout ke svým tajným režisérským zbráním – hypnóze a finské mystice. Plesl na jevišti exceluje, všichni jsou ohromeni, ale v tu chvíli ještě netuší, že reakce na Huhtalovu hypnózu mohou být velmi individuální...

AIDS

Po neúspěchu s angažováním světoznámého režiséra Akiho Jussi Huhtaly odstupuje Miroslav Krobot z funkce uměleckého šéfa Dejvického divadla. Kandidátů, kteří by jej mohli ve funkci nahradit, je více. Ivan Trojan, Martin Myšička, nebo dokonce Pavel Šimčík. Překvapivě ale tato otázka v divadle nikoho nezajímá. V centru zájmu je fakt, že Charlie Sheen, kterého v létě na natáčení filmu nejen „oblékala“ kostymérka Deniska, má AIDS. To způsobí paniku, protože se ukáže, že vztahy v divadle jsou více než propletené. Všichni řeší to, kdo s kým měl od léta v divadle nechráněný sex. Myšička s Trojanem přicházejí s návrhem, jak se anonymně dozvědět, kdo všechno v divadle může být potenciálním nosičem viru HIV. Je zde ovšem i riziko, že se nákaza bude šířit i mimo divadlo, protože David Novotný právě podepsal smlouvu na hlavní roli ve vysokorozpočtovém dánském koprodukčním filmu, kde jej čekají i erotické scény. Ivan Trojan se snaží v divadelním klubu jeho rozhodnutí od smlouvy neustoupit zvrátit, ale jejich rozhovor slyší Jaroslav Plesl. Ten se do něj rázně vloží a Trojana ostře obviní z nekolegiality. V tom tajemnice Hašplová nachází kostymérku Denisku na dámských toaletách ležet v kaluži krve a Trojan se nedobrovolně ujímá první pomoci...

Vládcí loutek

Divadlo omylem navštíví japonský investor Hideiyaki Yashida, miliardář a výrobce drahého nádobí, který si myslí, že je v divadle Spejbla a Hurvínka, jež chce angažovat na propagační show do Japonska. Nový umělecký šéf Dejvického divadla Myšička mu jeho omyl nevymlouvá a velice rychle se s ním, loutky neloutky, dohodne na skvěle placeném turné po Japonsku. Dejvičtí jsou v panice, protože spousta z nich nikdy nedržela loutku v ruce, ale těžká finanční situace, ve které se divadlo nachází, je přiměje se to naučit. K tomu ale potřebují ony loutky, které mají v plánu si vypůjčit právě od „Hurvínků“. Úkolem získat loutky pověří Myšička Davida Novotného. V Dejvickém divadle začíná první, zatím pouze čtená zkouška k nové inscenaci Hurvínka a lupiči. Pavel Šimčík ovšem nesouhlasí s tím, že má hrát Žeryka (není to totiž první zvíře, které by na prknech Dejvického divadla ztvárnil), a Klára Melíšková má jako nejstarší členka dámského souboru problém s tím hrát Bábinku. Novotný v Divadle Spejbla a Hurvínka nepochodí, ale nevzdává se. Je rozhodnut si z divadla odnést loutky za každou cenu – po dobrém, nebo po zlém. Do svého plánu angažuje Rapla – Hynka Čermáka. Ekonomka Blanka Cichon situaci jistí tím, že pošle Trojana s Myšičkou do Plzně, aby jednali o možném otevření staré kauzy dědických práv s rodinou Skupových. Blíží se generální zkouška, na kterou se má přijet podívat investor Hideiyaki Yashida osobně, aby s Dejvickým divadlem podepsal smlouvu. Budou mít dejvičtí nakonec hru „Hurvínka a lupiči“ s čím hrát?

Šmejdi

Japonský výrobce luxusního nádobí Hideiyaki Yashida nepřijel do Dejvického divadla s prázdnou. Pro všechny herce Dejvického divadla přivezl luxusní nádobí, za které mu ani nestihli poděkovat. Herci Trojan a Myšička přemýšlejí o tom, že by nádobí, kterého jim Japonci zanechali celou dodávkou, mohli zpeněžit. Navrhují bývalému uměleckému šéfovi Miroslavu Krobotovi, který chodí před divadlo na lavičku krmit ptáky, aby napsal a zrežiroval komponovaný pořad s tematikou hrnců, které by po představení mohli prodávat divákům. Krobot k překvapení všech souhlasí a začne chystat hru Divotvorné hrnce. Premiéra se má odehrát v Hodoníně, co nejdále z dohledu pražských divadelních kritiků. Cena jedné sady hrnců je určena na příjemných 57 tisíc, takže když se budou herci snažit, může být divadlo zachráněno. Sál hodonínského divadla se zaplňuje a publikum, podle očekávání, tvoří především důchodci. Každý příchozí dostává u vchodu skleničku sektu. Sál je pečlivě zamknut, aby nikdo nemohl odejít, aby po představení mohli herci divákům, za pomoci praktik tzv. šmejdů, nabízet předražené hrnce. Opustit sál se nepodaří ani prarodičům Václava Neužila. Budou nuceni si předražené nádobí koupit i oni, nebo se Vaškovi podaří je zachránit? Celkově se dá zájezd do Hodonína hodnotit jako finančně velmi úspěšná akce. V tom se ale ve foyer hodonínského kulturního domu nečekaně objeví redaktorka Květoňová z Českého rozhlasu s mikrofonem v ruce a nadšeně míří za zaskočeným Myšičkou. Jaká bude dohra Myšičkova smělého plánu s hrnci, se v tuto chvíli ještě neví...

Smrad

V divadelních novinách vychází zdrcující text kritika Dráteníka. Ten tvrdě odsuzuje nejen novou hru, ale v článku se ptá, kam zmizel onen pověstný duch Dejvického divadla. Po představení Ucpanej systém jdou herci do divadelní kavárny, kde Neužil předčítá další úryvek z Dráteníkovy kritiky, ve které jednotlivé herce vůbec nešetří. V tom se za výlohou objeví mužská postava se zápisníkem v ruce, Čermák s Pleslem a Neužilem vyběhnou ven v domnění, že je to Dráteník. Ukáže se, že je to omyl a že se jedná o diváka, který si přišel pro autogram. Divadlem se postupně šíří podivný zápach. Měřičková svolává schůzi s celým souborem, aby společně zjistili, co je jeho příčinou. Čermák se rozhodne záhadu s nevysvětlitelným zápachem za každou cenu vypátrat. Nejdříve podezřívá Ivana Trojana, který si cosi velice tajuplného odnáší z ledničky. Ale když pátrá dále, tak se v podzemí divadla na chodbě nakloní nad kanalizační šachtu, posvítí dovnitř a je šokovaný. Na dně kanálu totiž objeví mrtvolu. Spolu s Trojanem se rozhodnou zjistit, o čí tělo se jedná, jak se tam ocitlo a kdo v tom má „namočené prsty“. Podezřelých je hned několik...

Zkáza

Redaktorka Českého rozhlasu Regina Květoňová dělá ve studiu rozhovor s Hynkem Čermákem. Baví se o pověstném duchu Dejvického divadla. Čermák mluví s naprostou vážností o tom, že duch divadla je ukryt v syrečku, ale Květoňová si myslí, že si z ní střílí. Měřičková se různými způsoby snaží řešit neúnosnou finanční situaci divadla. Rozhodne se prodat veškerý přebytečný nábytek a dokonce propustí některé ze zaměstnanců. Trojan je zoufalý, protože při stěhování zmizí z přenosné ledničky „jeho“ syreček. V tu chvíli ještě nikdo neví, že jej našel a sežral Láďa, pes rekvizitáře Rybáka. O divadlo má zájem soukromá osoba, jeden z nejbohatších Čechů. V luxusní restauraci se sejdou Měřičková, Myšička, Trojan a právník nejbohatšího Čecha. Ten hercům nabízí, aby hráli na luxusní lodi, v kajutě první třídy a za nesrovnatelných platebních podmínek oproti těm, které nyní mají v Dejvickém divadle. Myšičkovi připadá tento nápad zcela absurdní. Právník má pro ně tedy návrh B, nabízí jim, že odkoupí jejich autorská práva na role, které ztvárňují v Dejvickém divadle, a nechá vytvořit jejich hologramy pro 3D představení. Celý soubor se sejde v divadelní kavárně, kde oslavuje podpisy nových pracovních smluv. Radost jim ale nevydrží dlouho. Jednak zjistí, kam zmizel syreček – duch Dejvického divadla, a následně jim to, co uvidí na prknech Dejvického divadla, vyrazí dech. V divadle už si nemůžou být ničím jisti, a tak se sejdou u Myšičky doma, aby probrali stávající situaci. Dojdou k názoru, že nezadržitelnou zkázu se podaří zastavit pouze tehdy, když se vrátí duch Dejvického divadla. Je potřeba se rozhodnout, jestli bude Láďa obětován...

Zkáza Dejvického divadla

námět a scénář: Miroslav Krobot, Ondřej Hübl

zvuk: Viktor Ekrt

střih: Otakar Šenovský

hlavní kameraman: Jan Šuster

režie: Miroslav Krobot

producenti Evolutions films: Ondřej Zima, Silvie Michajlova

kreativní producentka ČT: Kateřina Ondřejková

hrají: Simona Babčáková, Jana Holcová, Martha Issová, Lenka Krobotová, Veronika Khek Kubařová, Regina Květoňová, Klára Melíšková, Anna Schmidtmajerová, Halka Třešňáková, Tatiana Vilhelmová, Zdeňka Žádníková Volencová, Hynek Čermák, Miroslav Krobot, Martin Myšička, Václav Neužil, David Novotný, Jaroslav Plesl, Kari Senius, Pavel Šimčík, Ivan Trojan a další zaměstnanci Dejvického divadla

Kontakt pro média

Daniel Maršalík

Tel.: (+420) 261 137 521

Mob.: (+420) 606 464 922

daniel.marsalik@ceskatelevize.cz

Fotografie

<ftp://ceskatelevize.cz/>

pavel.kral@ceskatelevize.cz